

е разсмивалъ другаритѣ си. Сбиралъ ги, влизалъ имъ въ срѣдата и захващалъ да прави разни движения: правѣлъ се на куче, на маймуна, издавалъ разни гласове, а другаритѣ му се навеждали отъ смѣхъ.

Но и тѣзи трудолюбиви дѣца се изсмѣхъ, когато Борисъ имъ прочете за паданѣето на Драгана. Какъ веднѣжъ като подскачалъ на столѣтъ и масата е паднѣлъ и силно се ударилъ.

Като прочете приказчицата Иванчо засмѣно каза: видишъ ли бате, който се качива по столоветѣ и маситѣ — какъ пада! Той е билъ размирно момче!

— Да, Иванчо! Драганъ е билъ размирникъ. Такова е наказанието на размирниците.

Слѣдъ това Борисъ прочете и други хубави приказки, а дѣцата съ радостъ слушахъ. Това той правѣше всѣки пѣтъ, когато си свършеше работата. Иванчо не ходѣше на училището, но бѣше научилъ много приказчици отъ прилѣжния си братъ и сестра. Всичко му показвахъ и на всичко искахъ да го научѣтъ. Тѣ искахъ отъ сега да му покажатъ, че учението е сладко. И е сладко за прилѣжнитѣ дѣца, а горчиво за лѣнливитѣ.

И Вий, драги читателю, показвайте на вашитѣ братчета и сестричета; научете ги по-вече да обичѣтъ да четѣтъ, отъ колкото да играѣтъ! Само тогава ще се наречете „добри братя“.

ИТАЛИЯНЕЦЪ КУЧЕТО МУ.

Единъ Италиянецъ имаше едно малко кученце, което бѣше научилъ да прѣскача прѣзъ басуня, който носѣше всѣкога съ себе си.